

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 388/2019
15.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Томислава Здравковића и браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Куљак, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К.бр.12/17 од 01.02.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.479/18 од 23.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Томислава Здравковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К.бр.12/17 од 01.02.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.479/18 од 23.07.2018. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Куљак, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К.бр.12/17 од 01.02.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.479/18 од 23.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К.бр.12/17 од 01.02.2018. године, између осталих, окривљени АА и ББ су оглашени кривим због извршења кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ и осуђени су на казне затвора у трајању од по 4 (четири) месеца, а у које им се урачунава време проведено у притвору у периоду од 09.02.2017. године до 09.03.2017. године.

Истом пресудом окривљени АА и ББ су обавезани да солидарно са окривљенима ВВ и ГГ на име трошкова кривичног поступка исплате оштећеној ДД износ од 162.750,00 динара, Вишем јавном тужилаштву у Прокупљу износ од 29.625,00 динара и суду износ од 7.000,00 динара, као и да сваки окривљени на име паушала плати суду износ од по 30.000,00 динара, док је окривљени ББ обавезан и да на име трошкова вештачења плати суду износ од 20.000,00 динара, а све у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећена ДД је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.479/18 од 23.07.2018. године у ставу I изреке усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Прокупљу, па је преиначена пресуда Вишег суда у Прокупљу К.бр.12/17 од 01.02.2018. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу, између осталих, окривљене АА и ББ за учињено кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ, за које су оглашени кривим првостепеном пресудом, осудио на казне затвора у трајању од по 1 (једне) године у које им се урачунава време проведено у притвору од 09.02.2017. године до 09.03.2017. године, док су жалбе њихових бранилаца одбијене као неосноване. У ставу II изреке пресуде усвојена је жалба браниоца окривљеног ЂЂ, па је укинута пресуда Вишег суда у Прокупљу К.бр.12/17 од 01.02.2018. године у делу који се односи на тог окривљеног и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење. У ставу III изреке пресуде према окривљеном ЂЂ је продужен притвор на основу члана 211. став 1. тачка 4) ЗКП до наредне одлуке суда.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног АА - адвокат Томислав Здравковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, те повреда одредаба члана 424. став 1. тачка 1), члана 428. став 8. и члана 458. став 3. ЗКП, као и повреда одредаба чланова 18, 19, 21, 32, 34. и 36. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд уважи као основан поднети захтев, те да укине пресуде Вишег суда у Прокупљу К.бр.12/17 од 01.02.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.479/18 од 23.07.2018. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, са налогом за одржавање поновног главног претреса у односу на све окривљене, с тим да се из даљег поступања изузме у целости првостепено веће тог суда или да укине само пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.479/18 од 23.07.2018. године и предмет врати том суду на поновно одлучивање по изјављеним жалбама, с тим да се предмет додели потпуно другом другостепеном већу;

- бранилац окривљеног АА - адвокат Александар Куљак, због повреда одредаба члана 16. и члана 428. ЗКП, те повреде одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чланова 14. и 123. КЗ, као и повреде одредбе члана 32. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.479/18 од 23.07.2018.

године или да преиначи пресуде Вишег суда у Прокупљу К.бр.12/17 од 01.02.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1.бр.479/18 од 23.07.2018. године тако што ће окривљеног ББ ослободити од оптужбе за кривично дело које му је стављено на терет.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, по оцени навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ је одбачен из разлога јер су испуњени услови из члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да дело за које је окривљени правноснажно оглашен кривим није кривично дело, јер чињенични опис кривичног дела утврђен у изреци правноснажне пресуде не садржи сва обележја кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ, обзиром да нема последице тог кривичног дела која се огледа у томе да је при тучи неком лицу нанета тешка телесна повреда или је неко лишен живота. Наиме, по ставу браниоца из чињеничног описа кривичног дела произилази да су при тучи нанете само лаке телесне повреде оштећеном ЕЕ, те да је након тога туча окончана и тек је касније лишен живота покојни оштећени ЖЖ, при чему између та два догађаја нема узрочне везе, а критичном приликом није постојала било каква опасна ситуација да учесницима у тучи или другим лицима буду нанете тешке телесне повреде или да неко буде лишен живота.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело учествовање у тучи из члана 123. Кривичног законика чини лице које учествује у тучи у којој је неко лишен живота или је другом нанесена тешка телесна повреда.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела учествовање у тучи из члана 123. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени АА

„... учествовао у тучи у којој је неко лишен живота ...“, а у време, у месту и на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, недвосмислено произилази да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела учествовања у тучи из члана 123. КЗ, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног оцењени као неосновани.

Наиме, радња извршења предметног кривичног дела је учествовање у тучи, при чему је за постојање овог кривичног дела неопходно да буде остварен и објективни услов инкриминације који није обухваћен умишљајем окривљеног, а који се састоји у томе да је у тучи неко лице лишено живота или да је другом лицу нанета тешка телесна повреда. Дакле, супротно ставу браниоца окривљеног, тај додатни услов који се огледа у наступању смрти неког лица или наношењу тешке телесне повреде неком лицу при тучи, не представља последицу кривичног дела учествовања у тучи из члана 123. КЗ, већ објективни услов инкриминације (кажњивости), при чему није неопходно да је лице које је лишено живота или тешко телесно повређено учествовало у тучи, већ је за постојање предметног кривичног дела довољно да је његова смрт или тешка телесна повреда проузрокована тучом на било који начин.

Како из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде недвосмислено произилази да у конкретном случају постоји узрочна веза између туче у којој је заједно са осталим окривљенима учествовао окривљени АА и у којој су оштећеном ЕЕ нанете лаке телесне повреде и наступања смрти оштећеног ЖЖ, те да је учествовањем окривљених у предметној тучи створена једна опасна ситуација која није престала са наношењем повреда оштећеном ЕЕ, већ је иста и даље трајала и очигледно је допринела наступању смрти оштећеног ЖЖ, то је јасно да је окривљени АА критичном приликом учествовао у стварању једне опасне ситуације из које је произашао објективни услов инкриминације, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела учествовања у тучи из члана 123. КЗ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ у целисти, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу, су одбачени.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног, дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5) ЗКП, на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП).

Наиме, бранилац окривљеног АА у осталом делу захтева за заштиту законитости указује на повреду одредбе члана 424. став 1. тачка 1) ЗКП,

истицањем да првостепени суд у побијаној пресуди којом је окривљеног огласио кривим није назначио чињенице и околности које чине обележја кривичног дела, као и оне од којих зависи примена одређених одредби кривичног закона. Поред тога, као разлог подношења захтева бранилац наводи и повреду одредбе члана 428. став 8. ЗКП од стране првостепеног суда. Осим тога, бранилац окривљеног указује и на повреду одредбе члана 458. став 3. ЗКП, истицањем да је другостепени суд у конкретном случају требало да укине првостепену пресуду у односу на све окривљене, а не само у односу на окривљеног ЋЋ, јер се тај део пресуде није могао издвојити без штете за правилно пресуђење. Такође се у захтеву браниоца окривљеног наводи и да је изрека првостепене пресуде потпуно нејасна и неразумљива у погледу тога које конкретне радње је предузимао који од окривљених, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Бранилац окривљеног истиче и да у образложењу побијаних пресуда није наведено у ком моменту је окривљени АА предузео радњу чињења, нити су дати јасни, логични и непротивречни разлози за осуђујућу пресуду, као и да другостепени суд није дао разлоге због чега је преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође се у образложењу захтева наводи и да је суд погрешно оценио изведене доказе, а пре свега исказе оштећеног ЕЕ и испитаних сведока и да је кривицу окривљеног АА засновао само на индицијама, обзиром да ни један сведок у свом исказу не указује да је окривљени АА критичном приликом прилазио оштећеном ЕЕ и тукао га, због чега је суд окривљеног требало да ослободи од оптужбе, а који сви наводи браниоца окривљеног у битном представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања у правноснажним одлукама и давање сопствене оцене изведених доказа која је супротна оцени коју су дали нижестепени судови.

Бранилац окривљеног ББ, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, наводи повреду одредбе члана 16. ЗКП, истицањем да како из изведених доказа није несумњиво утврђено да је овај окривљени учествовао у предметној тучи у којој је лишен живота покојни ЖЖ, то је суд морао да реши у његову корист и да га ослободи од оптужбе. Поред тога, указује се и на повреду одредбе члана 428. ЗКП, истицањем да првостепени суд у образложењу пресуде којом је огласио кривим окривљеног није дао оцену веродостојности противречних исказа сведока. Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева истиче и повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези чланова 14. и 123. КЗ, с тим што повреде одредаба ових чланова образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, истицањем да је чињенично стање погрешно утврђено јер из исказа свих испитаних сведока и окривљених произилази да су се критичне вечери десиле две туче, а не једна туча и то прва туча између окривљених ЋЋ и ГГ са власником ресторана ЕЕ, а након смиривања ситуације и друга туча у којој је лишен живота покојни ЖЖ, те да је окривљени ББ био само посматрач обе ове туче које су се догодиле у релативно кратком временском периоду и није био њихов активни учесник јер није имао никакве повреде, а што произилази из медицинске

документације. У образложењу захтева се наводи и да је изрека првостепене пресуде противречна датим разлозима везано за то како се тачно одиграо критични догађај, те да суд није дао разлоге везано за саизвршилаштво окривљених и за улогу сваког од окривљених у предметној тучи, као и да су разлози који су дати у нижестепеним пресудама нејасни, а посебно они везани за неприхватање одбране окривљеног ББ и исказа неких сведока, а прихватање неких других доказа, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси и због повреда одредаба члана 424. став 1. тачка 1), члана 428. став 8, члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и члана 458. став 3. ЗКП, а бранилац окривљеног ББ због повреда одредаба члана 16, члана 428. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а оба браниоца окривљених и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и ББ у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче и да су нижестепеним пресудама овом окривљеном повређена основна људска права зајемчена одредбама чланова 18, 19, 21, 32, 34. и 36. Устава Републике Србије и то, између осталог, право на једнаку законску заштиту пред судом, без дискриминације, право на правично суђење, право на образложену одлуку суда.

Осим тога, бранилац окривљеног ББ захтев за заштиту законитости подноси и због повреде одредбе члана 32. Устава Републике Србије, истицањем да је овом окривљеном повређено право на правично суђење.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносиоци захтева за заштиту законитости уз захтеве нису доставили одлуке Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ових повреда захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених АА и ББ немају прописани садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу њихове захтеве одбацио.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано

указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Томислава Здравковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног АА у односу на ову повреду одбио као неоснован, а у осталом делу је исти захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ - адвоката Александра Куљак одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.